

ΔΥΟ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ¹

Α'. Ο γυρισμός του ξενιτεμένου

Ερρόδισε γ' η ανατολή και ξημερώνει η δύση,[...]
παν τα πουλάκια στη βοσκή κι οι λυγερές στη βρύση.
Βγαίνω κι εγώ κι ο μαύρος μου και τα λαγωνικά μου.
Βρίσκω μια κόρη πόπλενε σε μαρμαρένια γούρνα.
Τη χαιρετάω, δε μου μιλεί, της κρένω, δεν μου κρένει.
—Κόρη, για βγάλε μας νερό, την καλή μοίρα να 'χεις,
να πιω κι εγώ κι ο μαύρος μου και τα λαγωνικά μου.
Σαράντα σίκλους έβγαλε, στα μάτια δεν την είδα,
κι απάνω στους σαρανταδυό τη βλέπω δακρυσμένη.
—Γιατί δακρύζεις, λυγερή, και βαριαναστενάζεις;
Μήνα πεινάς, μήνα διψάς, μην έχεις κακή μάνα;
—Μήτε πεινώ, μήτε διψώ, μήτ' έχω κακή μάνα.
Ξένε μου, κι αν εδάκρυσα κι αν βαριαναστενάζω,
τον άντρα 'χω στην ξενιτιά και λείπει δέκα χρόνους[...].
—Κόρη μου, ο άντρας σου πέθανε, κόρη μου, ο άντρας σου χάθη·
τα χέρια μου τον κράτησαν, τα χέρια μου τον θάψαν,
ψωμί κερί τού μοίρασας, κι είπε να τα πλερώσεις,
τον έδωκα κι ένα φιλί, κι είπε να μου το δώσεις.
—Ψωμί κερί τού μοίρασες, διπλά να σε πλερώσω,
μα για τ' εκείνο το φιλί, σύρε να σου το δώσει.
—Κόρη μου, εγώ είμαι ο άντρας σου, εγώ είμαι κι ο καλός σου.
—Ξένε μου, αν είσαι ο άντρας μου, αν είσαι κι ο καλός μου.
δείξε σημάδια της αυλής και τότες να πιστέψω.
—Έχεις μηλιά στην πόρτα σου και κλήμα στην αυλή σου,
κάνει σταφύλι ροζακί και το κρασί μοσκάτο,
κι όποιος το πιει δροσίζεται και πάλι αναζητά το.
—Αυτά είν' σημάδια της αυλής, τα ξέρει ο κόσμος όλος,
διαβάτης ήσουν, πέρασες, τά-είδες και μου τα λέεις.
Πες μου σημάδια του σπιτιού και τότες να πιστέψω.
—Ανάμεσα στην κάμαρα χρυσό καντήλι ανάφτει,
και φέγγει σου που γδύνεσαι και πλέκεις τα μαλλιά σου,
φέγγει σου τις γλυκές αυγές που τα καλά σου βάζεις.
—Κάποιος κακός μου γείτονας σου τα 'πε και τα ξέρεις.
Πες μου σημάδια του κορμιού, σημάδια της αγάπης.
—Έχεις ελιά στα στήθη σου κι ελιά στην αμασκάλη [...].
—Ξένε μου εσύ είσαι ο άντρας μου, εσύ είσαι κι ο καλός μου.

¹ Ν. Γ. Πολίτης. 1958. *Δημοτικά Τραγούδια. Εκλογαί από τα τραγούδια του Ελληνικού λαού*. Αθήνα: Βαγιονάκης-Γρηγορόπουλος.

Β'. Κόκκιν' αχείλι εφίλησα

Κόκκιν' αχείλι εφίλησα κι έβαψε το δικό μου
Και το μαντίλι το 'συρα κι έβαψε το μαντίλι.
Και στο ποτάμι το 'πλυνα κι έβαψε το ποτάμι.
Κι έβαψε η άκρη του γιαλού κι η μέση του πελάγου.
Κατέβη ο αϊτός να πιεί νερό κι έβαψαν τα φτερά του.
Κι έβαψε ο ήλιος ο μισός και το φεγγάρι ακέριο.